

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Županijski sud u Sisku u vijeću za ratne zločine sastavljenom od sudaca toga suda Snježane Mrkoci kao predsjednice vijeća, te Željka Mlinarića i Višnje Vukić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Blaženke Wolf kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. IVICE MIRIĆA zbog kaznenog djela iz čl. 120 st. 1 OKZRH, povodom optužnice Županijskog državnog odvjetništva u Sisku br. K-DO-4/09 od 1. travnja 2009. godine, nakon održane glavne i javne rasprave u nazočnosti zamjenika Županijskog državnog odvjetnika Sonje Rapić, opt. Ivica Mirića i branitelja optuženika Domagoja Rupčića odvjetnika iz Siska, dana 26. kolovoza 2009. godine,

presudio je

opt. IVICA MIRIĆ, sin Rade i majke Katice rođ. Božičević, rođen u Sisku 14. studenog 1955. godine, Hrvat, državljanin Republike Hrvatske, s prebivalištem u Sisku, Novoselska br. 57, umirovljenik, s mjesečnim primanjima od 6.600,00 kuna, oženjen, otac dvoje punoljetne djece, vojsku služio u Somboru i Kraljevu 1976. godine, učesnik Domovinskog rata, čin satnika, odlikovan Redom Hrvatskog pletera, medaljom Oluja i Bljesak, osuđivan

kriv je

da je

dana 9. listopada 1991. godine kao pripadnik pričuvnog sastava Policijske uprave Sisak za vrijeme trajanja oružanih sukoba na širem području Siska, nakon što je saznao da se na liječenju u Kliničkom bolničkom centru Zagreb nalazi Miloš Čalić, osoba srpske nacionalnosti kojeg je od ranije poznao jer su živjeli u istoj ulici, otišao zajedno sa dvojicom nepoznatih pripadnika pričuvnog sastava policije, te pričuvnim policajcem Ilijom Čakarićem i nepoznatom ženskom osobom, kombi vozilom nepoznate registracije kojim je upravljao jedan od dvojice nepoznatih pripadnika pričuvnog sastava policije, u Klinički bolnički centar „Rebro“ Zagreb, pričekao Miloša Čalića, te mu rekao da pođe sa njima, a zatim suprotno odredbama čl. 3 st. 1 toč. a, čl. 13 i 32 IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 51 Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 8. lipnja 1977. godine, dovezli Miloša Čalića u šumu Brezovica u blizini Siska, predio "Kostrinja" sektor 99A, kod kanala „Dužec“, gdje ga je zajedno sa dvojicom nepoznatih pripadnika pričuvnog sastava policije izvukao iz vozila, te ga

natjerao da hoda prema mostiću na kanalu „Dužec“ oko 50 metara udaljenom od vozila, gdje je zatim Miloš Čalić usmrćen hitcima iz vatrenog oružja samo zbog toga što je bio srpske nacionalnosti, dok su pričuvni policajac Ilija Čakarić i nepoznata ženska osoba ostali stajati kod vozila,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo ubijao,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva – označeno i kažnjivo po čl. 120 st. 1 OKZRH,

Pa se opt. IVICA MIRIĆ, temeljem istog zakonskog propisa

o s u d u j e

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 9 (DEVET) GODINA

Temeljem čl. 63 st. 1 KZ opt. Ivici Miriću u izrečenu kaznu uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru od 2. ožujka 2009. god. pa nadalje.

Temeljem čl. 122 st. 1 KZ opt. Ivica Mirić dužan je platiti troškove kaznenog postupka iz čl. 119 st. 2 toč. 1 i 6 ZKP, u ukupnom iznosu od 4.600,00 kuna i to iznos od 600,00 kuna na ime troškova za pristup svjedoka, 1.000,00 kuna na ime troškova medicinskog vještačenja, te paušalnu svotu sudu u iznosu od 3.000, kuna.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Sisku podiglo je uvodno citiranu optužnicu protiv opt. Ivica Mirića zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH.

Pozvan da se u smislu odredbe čl. 320 st. 3 ZKP izjasni kakav stav zauzima prema optužbi, opt. Ivica Mirić izjavio je da se ne smatra krivim za kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Kako je optuženik izjavio da se ne smatra krivim, temeljem odredbe čl. 320 st. 7 ZKP ispitan je na kraju dokaznog postupka.

U dokaznom postupku sud je kao svjedoke ispitao: Ivanku Periček (list 56 i 392), Danijela Peček (list 325 i 392-393), Ivana Vojnić Hajduk (list 327 i 393), Predraga Pavlovića (list 333 i 392-395), Iliju Čakarića (list 338-339 i 398-399), Damira Božičevića (list 343 i 399), Damjana Ivaniša (list 340), Željka Gršića (list 431), Radu Mihajlovića (list 432), Vesnu Turk (list 432), Nadu Volf (list 459), te vještaka dr. Stevu Kovačevića (list 433-434).

Također uz suglasan prijedlog stranaka pročitani su: zapisnik o uviđaju od 15. listopada 1991. god. (list 6), zapisnik o vanjskom pregledu od 11. listopada 1991. god. (list

13-14), izvještaj KBC Zagreb, psihijatrijske Klinike Medicinskog fakulteta od 10. listopada 1991. og.d (list 58), uvjerenje PU Sisačko-moslavačke od 17. ožujka 1994. god. (list 60), medicinska dokumentacija KBC Zagreb za pok. Miloša Čavlića od 17. rujna 1991. god. (list 61), izvod iz matične knjige umrlih za pok. Miloša Čavlića (list 62), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija koje koristi opt. Ivica Mirić od 2. ožujka 2009. god. (list 272-275), zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva kojeg koristi opt. Ivica Mirić od 2. ožujka 2009. god. (list 276-277), pismeno pod nazivom „ratni put“ (list 366), potvrde o primitku odličja Ivica Mirića (list 367-369), otpusno pismo za opt. Ivicu Mirića Medicinskog Centra „Dr. Ivo Pedišić“ Sisak od listopada mj. 1991. god. (list 426), nalaz i mišljenje balističkog vještaka od 8. srpnja 2009. god. (list 228-451), izvršen je uvid u fotodokumentaciju očevida i skicu lica mjesta.

Na kraju dokaznog postupka pročitan je izvod iz KE i PE za optuženika (list 301 i 302) te je ispitan opt. Ivica Mirić (list 460-461), a također je pročitan i dopis Uprave za zatvorski sustav Zatvora u Sisku od 25. kolovoza 2009. god. (list 467).

Pozvan da iznese svoju obranu u tijeku istrage, **opt. Ivica Mirić** branio se šutnjom da bi na glavnoj raspravi iznio svoju obranu te u istoj naveo da se već od početka ratnih sukoba u okolici Siska priključio 57. Brigadi ZNG i kao takvi bili su stacionirani kod Komareva, gdje je on polovicom rujna 1991. godine i ranjen. Nakon što je ranjen završio je u bolnici u Sisku i sjeća se da su, kada je trebao izići iz bolnice, po njega došli Ilija Čakarić, zatim jedan kojeg se sjeća da se zvao Blaž, jedan koji se zvao Joža i još jedna djevojka te mu rekli da moraju ići u Zagreb po neko oružje i uniforme koje će tamo dobiti. On je krenuo zajedno sa njima i kada su došli u Zagreb, kod tog čovjeka za kojeg se sjeća da se zvao Gložinić Mladen i trebao je biti neki njihov sponzor, on im je rekao da nema uniforme za njih, već da ima samo crne uniforme, što oni nisu htjeli uzeti.

Nakon toga, optuženik navodi, da se sjetio da se u KBC Rebro liječi njegov kum Predrag Pavlović, pa su svi zajedno otišli u bolnicu kako bi ga posjetili. Tamo su našli Predraga Pavlovića, i to vani u krugu bolnice pa su svi zajedno sjeli za stol. Tom prilikom je Predrag Pavlović rekao da se zajedno s njim u bolnici nalazi i jedan iz njihovog sela, tj. Novog Sela, kojeg je i optuženik osobno poznao i to Miloš Čalić. Pavlović je rekao da je on petokolonaš i da je sudjelovao na mnogim skupovima pravoslavaca u Sisku i okolici. Također dr. Bamburač koji je liječio Miloša Čalića bio je stric od Jove Bamburača koji je bio vođa četničkih postrojbi u Klobučaku. Dok su sjedili u krugu bolnice, naišao je i Miloš Čalić i kako ih je poznao, optuženik navodi da ga je on pozvao da sjedne s njima za stol. U razgovoru on je Čavliću samo rekao da bi trebao otići u Policijsku postaju u Sisak na informativni razgovor kako bi se izjasnio o tome da nema nikakve veze sa četničkim djelatnostima na njihovom području i da mu je to bolje nego ovako bježati, jer će se na taj način vratiti kući obzirom da su svi pravoslavci koji su bili solidarni mogli normalno živjeti na ovom području. Nakon toga Čalić je sam pristao da ide sa njima u Sisak, pa su svi zajedno sjeli u kombi i otišli za Sisak. Dolaskom u Sisak optuženik navodi da je on prvi izišao iz kombija pred njihovim Štabom, a dečki su prepratili Čalića do PU. On je nakon toga nazvao u PU da pita da li je Čalić tamo stigao i oni su mu rekli da je stigao i da čeka na informativni razgovor. Ističe da nikakve veze sa likvidacijom Miloša Čalića nema i da ni na koji način nije odgovoran za njegovu smrt. Navodi da je već 13. listopada 1991. godine po njega došla Vojna policija i privela ga u Policijsku postaju gdje su mu krim. tehničari uzeli parafinsku rukavicu, DNK i oduzeli pištolj. Zna da je sve to dostavljeno na vještačenje u Zagreb, i da se vratio negativan nalaz, odnosno nalaz koji je govorio u njegovu korist. Nakon toga odveden je u Zagreb u ravnateljstvo gdje je bio priveden na poligrafsko ispitivanje. Tom prilikom i Ilija Čakarić bio je podvrgnut istom tretmanu jer su se u prolazu u PU u Zagrebu sreli.

Odgovarajući na pitanja branitelja optuženik je naveo da se sjeća da je osoba za koju je znao da se zove Blaž bio dozapovjednik neke postrojbe HOS-a, a Štef je bio neki njegov kompanjon. Zapovjednik tih postrojbi bio je Jadranko Garbin i oni su bili stacionirani u „Jodnom“. Ilija Čakarić išao je sa njima u Zagreb jer je on tražio da ide netko od njegovih dečki radi vlastite sigurnosti jer te pripadnike HOS-a nije od ranije poznavao. Ističe da su svi u kombiju imali pištolje, a on je imao pištolj „Zbrojevku“. To je isti pištolj koji je bio i poslan na vještačenje. Dok je Pavlović pred njima u bolnici pričao da je Čalić petokolonaš, on ga je lupao nogom ispod stola pokušavajući mu dati do znanja da to ne govori pred nepoznatim ljudima jer nije znao tko su i kakvi su. Inače, tijekom vožnje u kombiju do Siska taj Blaž i Štef počeli su provocirati Čalića koji je sjedio do njega, ali on im je rekao da prekinu da je to njegov susjed i oni su nakon toga prestali. Inače, on nije vidio kada su oni Čalića predali u policiju, ali se u to uvjerio kada je nazvao i kad mu je portir rekao da je on tu.

Optuženik je nadalje naveo da je njegov otac po nacionalnosti Srbin, ali ga on sam nikada nije upoznao mada bi ga volio upoznati. Tijekom rata jednom je bio teže ranjen i to upravo ovom prilikom o kojoj je pričao, a nakon toga je zadobivao samo manje ozljede tipa ogrebotina. Ilija Čakarić je tijekom rata bio zadužen za izviđanja i miniranja raznih područja i kod sebe je imao ta minsko eksplozivna sredstva. Osoba po imenu Blaž tijekom rata je poginuo kao i Jadranko Garbin, a ne zna gdje se nalazi osoba koju je znao po imenu Štef. Djevojka koja je kritične zgrade bila s njima u kombiju i Bolnici Rebro vratila se zajedno s njima u Sisak i izišla je istovremeno kad i on ispred Štaba.

Na posebno pitanje predsjednika vijeća što misli zbog čega ga I. Čakarić tereti da je počinitelj predmetnog kaznenog djela na štetu Miloša Čavlića optuženik je naveo da mu to doista nije poznato, jer Čakarić i on niti prije nakon toga nisu bili u nikakvom sukobu niti svadi, međutim razmišljajući o svemu došao je do zaključka da je Iliji Čakariću oprosteno jedno ubojstvo koje je on počinio tijekom rata na štetu jednog bošnjaka i vjerojatno mu je rečeno će mu to biti oprosteno ukoliko bude teretio njega za ovo kazneno djelo. I doista poznato mu je da u njegovom dosjeu nema niti jednog podatka koji bi ga inkriminirao za bilo koji događaj tijekom rata, a njemu je osobno poznato da je sudjelovao u nekom takvim događajima.

Na daljnje pitanje predsjednika vijeća što misli zašto se Pavlović Predrag bojao iskazivati tijekom postupka i tražio da se isključi javnost sa dijela glavne rasprave, optuženik je naveo da mu također nije jasno zbog čega se on bojao dati svoj iskaz, jer su oni uvijek bili međusobno dobri i do njegovog uhićenja uvijek su razgovarali i nikada nisu imali nikakvih sukoba, međutim Pavlović mu nije rekao da je bio u PP na obavijesnom razgovoru vezano za ovaj događaj time da napominje da je isti išao u specijalnu školu, kako osnovnu tako i srednju, a zbog takvog svog stanja je ostao i bez žene i bez djeteta.

Svjedok Ivanka Periček navodi da je ošt. Miloš Čalić njezin ujak, te da je prije rata živio u Novom Selu. Početkom ratnih zbivanja ostao je živjeti u svojoj kući i raditi u „Željezari Sisak“. Dana 13. rujna 1991. god. dok joj je ujak bio na poslu, u njegovu kuću ušlo je nekoliko pripadnika Hrvatske vojske tražeći oružje, o čemu joj je pričao upravo oštećenik. Budući su tražili i njega, odlučio je ne vraćati se kući, već je otišao u Zagreb kod svoje nećakinje Mirjane Toplak-Čalić. Dolaskom u Zagreb Miloš Čalić je upao u teško depresivno stanje, te je 16. rujna 1991. god. otišao u bolnicu „Rebro“ Centar za krizna stanja. Prije toga, njemu je dana 14. rujna 1991. god. minirana kuća u Novom Selu. U bolnici „Rebro“ bio je zadržan 10-ak dana, a kako je bilo sve više pacijenata, otpušten je iz bolnice time da mu je

određena tzv. dnevna terapija. U bolnicu je dolazio od svoje nećakinje Mirjane Toplak-Čalić. Dana 9. listopada 1991. god. Mirjana Toplak-Čalić i njezin suprug Vilko, rekli su joj kako se ošt. Miloš Čalić nije vratio sa terapije, pa je ona nazvala bolnicu i od medicinske sestre dobila odgovor da je bio na terapiji ali da je otišao. Svjedokinja je pretpostavila da joj se ujak možda zadržao u društvu sa Ivicom Pavlovićem zv. „Tapo“ čiji se sin Predrag Pavlović također nalazio u bolnici, a bili su veliki prijatelji. No, kako oštećeni cijelu noć nije došao u kuću obitelji Toplak, svjedokinja je idućeg dana, odnosno 10. listopada 1991. god. otišla u bolnicu, gdje je od dr. Bamburača doznala da je Predrag Pavlović dr. Ani Košuta, koja se tada prezivala Vaništa, rekao da čeka petokolonaša iz svog sela, te je doktorica vidjela kao je Predrag Pavlović dao znak dvojici ljudi kada je naišao jedan čovjek, te su ova dvojica toga čovjeka zadržala. Ta doktorica nije znala da se radi o ošt. Milošu Čavliću, koji je bio pacijent dr. Bamburača. Također je navela da joj je dr. Bamburač rekao kako je u razgovoru sa Predragom Pavlovićem saznao da je jedan od te dvojice koji su zadržali oštećenika bio Ivica Mirić. Ne sjeća se točno, ali joj se čini da je idući dan njezin ujak pronađen mrtav u šumi Brezovica. Inače, supruga oštećenika sada živi u Njemačkoj, sin Nikola u Sloveniji, a kćerka Sanja u Americi, dok je u međuvremenu dr. Bamburač umro.

Ispitana na glavnoj raspravi svjedok Ivanka Periček u cijelosti je iskazala kao i u tijeku istrage te je dodala da je njezin ujak Miloš Čalić u rujnu mjesecu 1991. godine, a nakon što mu je minirana kuća u Novom Selu, zbog psihičkih trauma koje je doživio otišao u Zagreb, u bolnicu Rebro na liječenje. Naime, on je tamo imao rođake, Mirjanu i Vilima Toplak, koji su ga odveli u bolnicu gdje je neko vrijeme bio stacionarno liječen, a nakon toga je počeo dolaziti na dnevne terapije. Prije njega u toj bolnici liječen je i njegov sin Nikola Čalić, koji je bio pripadnik Hrvatske Policije. Poznato joj je da je Miloš Čalić za vrijeme boravka u Zagrebu zvao mjesnu zajednicu kako bi im objasnio da on nije ništa kriv, pa je nakon što je razgovarao sa predsjednikom mjesne zajednice razgovarao i sa Ivicom Mirićem koji mu je rekao, „jebem ti majku gdje si da te za pola sata dodem ubiti“ pa kada mu je ujak rekao da postoji zakon, Mirić mu je odgovorio da je on za njega zakon. Nakon toga ona je od dr. Bamburača, koji je liječio njezinog ujaka čula da mu je Predrag Pavlović rekao da su ujaka odveli Mirić i njegovi ljudi. Obitelj je u prvo vrijeme mislila da je Miloš Čalić odveden u zatvor pa su zbog toga zvali Zdravka Bobetka, koji ih je uputio na inspektora Tounca, a 10. listopada 1991. godine ujak je pronađen u kanalu sa dvije prostrijelne rane. Svjedok je dodala da je o prijetnjama Mirića prema pok. Čavliću čula od njega osobno, a za te prijetnje su znali i njegova supruga, sin i rođaci Mirjana i Vilko Toplak. Dr. Bamburaču je vjerovala kada joj je rekao da je Čavlića odveo Mirić, jer doktor za Mirića nikada ranije nije čuo niti je znao tko je ta osoba. Nakon kontakta sa Touncem, netko je rekao Čavlićevim rođacima da se on nalazi u zatvoru, pa su mu oni pokušali dostaviti i cigarete i hranu, to su bile Nada Volf i sada pok. Ljubica Čalić.

Svjedok Danijel Peček ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je za vrijeme rata pripadao sigurnosno-informativnoj službi MORH-a od 1. ožujka 1993. god. do 26. prosinca 2006. god. kao zapovjednik dragovoljaca iz Rijeke koju su se priključili ZNG u Sisku 23. kolovoza 1991. god. i tu bili do sredine listopada iste godine. Bili su smješteni u Novom Selu u vatrogasnom domu, a glavni zapovjednik bio je opt. Ivica Mirić. Optuženik nije poštivao odluke Kriznog štaba o položaju jedinica već je na svoju ruku razmještao ljude i izazivao njihovo nezadovoljstvo. To je bio razlog da se riječka grupa iz Novog Sela vratila u Rijeku. Što se tiče osobe po imenu Miloš Čalić, svjedok navodi da tu osobu ne poznaje i ne zna ništa o njegovom ubojstvu. Sa optuženikom nije bio u dobrim odnosima jer ga je isti ignorirao.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Danijel Peček u cijelosti je ostao kod svog iskaza kojeg je dao u tijeku istrage te dodao da je u periodu od kolovoza pa do 7. listopada 1991. godine kao dragovoljac zajedno sa još jednom grupom došao iz Rijeke u Novo Selo u okolici Siska. Tu su dobili status pričuvanih policajaca i držali su položaje na tom području. Ivica Mirić bio im je zapovjednik i to je sve što zna vezano za njega, a za Čalić Miloša u to vrijeme nije čuo, već tek nedavno u PU u Rijeci. Oni su se 7. listopada 1991. godine vratili u Rijeku i nakon toga otišli na druge položaje. Neki od njih su se ponovno vratili na područje Siska, međutim on je sam otišao na druga ratišta. Odgovarajući na pitanja svjedok je naveo da oni iz Rijeke nisu bili zadovoljni načinom na koji ih je Ivica Mirić raspoređivao na položaje, jer je u kriznom štabu bilo dogovarano posve nešto drugo, a Mirić nije poštivao odluke Kriznog štaba već ih je razbacao po cijeloj ratnoj zoni. Zbog toga su oni iz Rijeke i tražili da se vrate tim više što je u to vrijeme već bilo otvoreno ratište u Lici. Poznato mu je da se Ivan Vojnić Hajduk koji se vratio zajedno s njima u Rijeku, nakon sedam dana ponovno vratio na područje Siska. Isto tako poznato mu je da je optuženik bio ranjen jer ga je vidio sa zamotanom nogom i kako šepa, ali mu nije poznato koliko je vremena boravio u bolnici.

Svjedok Ivan Vojnić Hajduk ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je također bio dragovoljac iz Rijeke i u Novom Selu boravio od 1. listopada 1991. god. do 29. veljače 1992. god.. Zapovjednik u Rijeci bio im je Danijel Peček, a u Novom Selu zapovjednik pričuvne policije bio je okr. Ivica Mirić. Što se tiče stradavanja Miloša Čalića njemu je Damjano Ivaniš pričao da je opt. Ivica Mirić otišao u Zagreb u bolnicu „Rebro“ i da je odveo Miloša Čalića za vikend u Novo Selo, te da je Čalić ubijen, ali mu nije rekao tko ga je ubio i na koji način.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok je u cijelosti ostao kod svog iskaza kojeg je dao u tijeku istrage te dodao da je negdje u listopadu mjesecu 1991. godine zajedno sa dragovoljcima iz Rijeke kojima je zapovijedao Danijel Peček, došao u Novo Selo na područje Siska gdje su se priključili pričuvnom sastavu policije, kojima je zapovijedao satnik Ivica Mirić dok je vodnik bio Mirsad Begić. Oni su se nakon izvjesnog vremena vratili u Rijeku time da je u tom, prvom navratu u listopadu mjesecu 1991. godine na području Novog Sela bravio vrlo kratko, oko 7 do 8 dana, međutim, kad se vratio u Rijeku nije dobivao plaću i nije imao nekog posla u Rijeci pa se ponovno vratio na područje Siska i to u postrojbu Mirsada Begića. Inače, vezano za njihov prvi boravak u Novom Selu, zna da je došlo do nekih nesporazuma u zapovijedanju između Pečeka i Mirića, zbog čega je Peček sugerirao da se svi skupa vratimo u Rijeku kako ne bi došlo do nepotrebnih stradavanja ljudi iz Rijeke. O stradavanju M. Čalića saznao je od Damjana Ivaniša koji je sa njim bio zajedno na položaju i koji mu je pričao da je Miloš Čalić ubijen i da ga je najvjerojatnije ubio Ivica Mirić. Svjedok navodi da je tada stekao dojam da su Ivaniš i Čalić bili prijatelji, u najmanju ruku, a zbog načina na koji mu je to pričao jer se vidjelo da mu je žao Čalića. Inače, njemu je Ivaniš rekao da je Miloš Čalić boravio na „Rebru“ na psihijatriji, a da je Mirić došao po njega na „Rebro“ i odveo ga pod izlikom da ga vodi kući na vikend, međutim Čalić se više nikada nije vratio.

Kada je svjedoku predložen dio njegovog iskaza koji je dao prilikom ispitivanja zamolbenim putem pred istražnim sucem u Rijeci, a u kojem je naveo:

„Ivaniš Damjano mi je ispričao da je Ivica Mirić otišao u Zagreb, u bolnicu „Rebro“ i da je odveo Čalića za vikend u Novo Selo, i da je Čalić ubijen. Ivaniš mi nije ništa pričao o tome tko je Čalić Miloša ubio i na koji način.“- navodi da je njegovo saznanje o stradavanju Čalića stečeno upravo na način kako je to naveo pred istražnim sucem na zapisniku od 9. veljače 2009. godine.

Svjedok Predrag Pavlović ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je tijekom ratnih zbivanja 1991. god. bio pričuvni policajac i kao takav raspoređen na položaje u Novom Selu i Komarevu. U Novom Selu je i njegova kuća u kojoj je živio. Prilikom jednog avionskog napada doživio je veliki stres te je završio u Bolnici „Rebro“ na odjelu psihijatrije. Zapovjednik mu je bio opt. Ivica Mirić, a bili su smješteni u vatrogasnom domu u Novom Selu. U tom domu bili su smješteni i dragovoljci iz Rijeke, ali nema saznanja da li su i oni bili pod zapovjedništvom opt. Ivice Mirića. U bolnici „Rebro“ u Zagrebu, bio je nešto duže od mjesec dana. Miloš Čalić je živio u istom mjestu i bio izuzetno dobar sa njegovim ocem, jer su zajedno radili u „Željezari“ Sisak. Za vrijeme boravka u bolnici slučajno je sreo pok. Čalića kada je izlazio iz bolnice pa su tom prilikom razgovarali i Čalić mu je rekao da je on na terapiji u bolnici i da svaki dan ide kod rodbine u Zagrebu. Svjedok je dalje naveo da je iz bolnice u Zagrebu zvao zapovjedništvo svoje postrojbe koje je bilo smješteno u vatrogasnom domu i razgovarao sa Damirom Božičevićem preko kojeg je dobivao informacije što se događa na terenu. U jednom takvom nevezanom razgovoru rekao je Damiru Božičeviću da se i Miloš Čalić nalazi u bolnici u Zagrebu, te da se s njime sastaje i druži. To isto rekao je i svom pokojnom ocu. Tjedan dana iza toga dok je u krugu bolnice sjedio i pušio primijetio je da prema njemu prilazi opt. Ivica Mirić, Ilija Čakarić i još dvojica muškaraca koje nije poznao. Ilija Čakarić je također bio njegov mještani. Bili su obučeni u plave uniforme kakve je tada nosila pričuvna policija. Ova četvorica došla su do njega te su razgovarali oko 10-ak minuta pri čemu se uopće nisu raspitivali za Miloša Čalića. U tom trenutku upravo je naišao Miloš Čalić izlazeći iz bolnice nakon čega je opt. Ivica Mirić rekao „evo ga“, te su oni prišli Milošu Čaliću time da su ga Ilija Čakarić i jedan nepoznati muškarac uhvatili ispod ruke i povelili prema sporednom ulazu iz bolnice od kuda su ova četvorica i došli. Svjedok se ne sjeća da li je okr. Ivica Mirić prilikom odvođenja išao ispred ili iza Miloša Čalića. Odveli su pok. Čalića do parkirano kombi vozila, pa mada nije video trenutak ulaska u vozilo, zaključio je da je Čalić odvezen tim kombijem. Nakon što su odveli Čalića, on je dao izjavu svojoj doktorici o tome što je vidio, a o tome je izvijestio i svoga oca, koji mu je nakon nekoliko dana rekao da je Miloš Čalić ubijen i pronađen u šumi Brezovica. Po izlasku iz bolnice i povratku u Novo Selo, susreo se sa optuženikom koji mu je prijetio da to što je vidio ne smije nikome reći, te mu je doslovce rekao „budeš li kome rekao, još uvijek radi ovaj prst“ pokazujući pri tom kažiprst kao da njime miče obarač. Svjedok je dalje naveo da se boji optuženika, a boji se i za svoju obitelj, jer opt. Mirić živi dvije kuće dalje od njegove. Sada mu je strašno žao što je u telefonskom razgovoru sa zapovjedništvom rekao da se Miloš Čalić nalazi u bolnici, jer je on bio dobar čovjek, po nacionalnosti Srbin, ali mu je sin bio u Hrvatskoj policiji i u tom svojstvu zarobljen od strane srpskih paravojnih formacija. Na kraju navodi da su ove četiri osobe među kojima su bili Čakarić i Mirić kod sebe imali kratko naoružanje, dok je Mirić imao neki veći pištolj.

Ispitan na glavnoj raspravi sud je prvenstveno utvrdio da svjedok vrlo teško govori, a na upit predsjednika vijeća da li se boji nekoga u sudnici svjedok izjavljuje da se ne boji, međutim teško mu je pričati o tim događajima i predlaže da se napravi kratki prekid glavne rasprave kako bi se malo odmorio. Nakon kratkog odmora svjedok je izjavio da ipak osjeća strah za svoju osobnu sigurnost i sigurnost svoje obitelji pa predlaže da se u nastavku njegovog ispitivanja isključi javnost sa glavne rasprave. Nakon što je isključena javnost sa glavne rasprave svjedok je izjavio da se sjeća da je negdje u kolovozu ili rujnu mjesecu 1991. godine bio u bolnici „Rebro“ zbog toga što je doživio jednu traumu na položaju na ratištu pa je imao neke psihičke smetnje. U bolnici je sreo Miloša Čalića koji je ležao do njega, tako da su često znali skupa šetati, sjediti na stepenicama i pričati. On je Čalića dobro poznao jer su njihovi očevi dugo godina zajedno radili u „Željezari“. Čalić mu je rekao da je u bolnici također zbog psihičkih smetnji. Susretali su se u bolnici 2 do 3 dana za redom. Zadnji dan

kada je vidio Čalića, sjeća se da je to bilo ispred bolnice na ulazu u odjel, a tada je vidio i opt. Ivicu Mirića koji je odveo Čalića, sa još trojicom i svi su bili obučeni u maskirne policijske uniforme, također je uočio da su svi imali kratko oružje, odnosno pištolje. Sjeća se da su ta dvojica od kojih mu je bio poznat samo Ilija Čakarić uhvatili Čalića ispod ruke i odveli ga prema sporednom izlazu. Zajedno sa njima otišao je i Mirić. Ne sjeća se da bi tada nešto razgovarali sa Čalićem, a njega su samo pitali kako je.

Odgovarajući na pitanja svjedok je rekao da je tijekom boravka u bolnici razgovarao sa Damikom Božičevićem koji je bio na centrali u Mjesnom uredu. U tom razgovoru on je Božičeviću spomenuo da je sa njim u bolnici i Miloš Čalić. Nakon što su Miloša Čalića odveli iz Bolnice, on je telefonski razgovarao sa svojim ocem po proteku 3 do 5 dana i tada mu je otac rekao da je Miloš Čalić ubijen. Čini mu se da je po Čalića došlo oko četvero ljudi, a među njima je bila i jedna ženska osoba. On je Damiru Božičeviću i svome ocu u telefonskom razgovoru spomenuo da je Čalić sa njim u bolnici, a također i Miriću koji se jednom zgodom javio kad je zvao u Mjesnu zajednicu. U Mjesnu zajednicu je zvao kako bi čuo kako su dečki i što ima novog, a ne zna zbog čega je spomenuo da je sa njim u bolnici i Čalić Miloš. Isto tako sada se više ne sjeća kako je izgledao prvi kontakt između njega i tih ljudi koji su odveli Čalića. Sjeća se da je jedan od dvojice koji su pristupili Čaliću i uhvatio ga pod ruku bio Ilija Čakarić. Pri tome se Čalić Miloš nije opirao njima dvojici, već je mirno išao s njima. Ne sjeća se da bi netko od njih nešto razgovarao sa Čalićem. Čini mu se da je Ilija Čakarić imao pištolj, ali se najviše sjeća da je na rukama imao kožne rukavice. Osim Ilije Čakarića i Ivica Mirića ostale osobe koje su odvele Čalića nije poznavao. Misli da je razgovarao sa Mirićem telefonski iz bolnice i njemu osobno rekao da je sa njim u bolnici Čalić, međutim sada se više toga točno ne može sjetiti jer je veliki protek vremena pa je puno detalja zaboravio.

Svjedok Ilija Čakarić ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je početkom ratnih sukoba najprije bio u sastavu seoskih straža, koje su djelovale na području Novog Sela i Komareva, a nakon toga dragovoljno je pristupio formacijama Hrvatske vojske i policije. Bio je raspoređen u Novom Selu gdje je vršio dužnost zapovjednika jedne izviđačke grupe rezervnog sastava policije. Na terenu mu je zapovjednik bio okr. Ivica Mirić iz Novog Sela koji je zapovijedao grupom dragovoljaca smještenih u Novom Selu i djelom u Gornjem Komarevu. Ne sjeća se točno datuma ali misli da je bilo u rujnu ili listopadu 1991. god. dok se nalazio u jednoj kući u Novom Selu, ispred kuće se zaustavio kombi u kojem se nalazio opt. Ivica Mirić sa još tri osobe, od kojih su dvije osobe bili muškarci koje one ne poznaje i jedna ženska također nepoznata osoba, stara oko 20-ak godina. Kada se kombi zaustavio, prišao je istom i pitao da li što trebaju, nakon čega mu je opt. Mirić rekao neka upada u kombi, te da idu na jedno mjesto. Pitao ga je da li treba uzeti naoružanje, a on mu je odgovorio da ne treba. Sjeo je u kombi na jedno od zadnjih sjedala, a optuženik je sjeo na mjesto suvozača. Kombijem je upravljao muškarac kojeg nije poznavao. Kombi je išao u pravcu Zagreba, a Ivica Mirić je počeo pričati da njegov kum Predrag Pavlović ima saznanja da se Miloš Čalić nalazi u bolnici u Zagrebu preko dana, a da noću odlazi u vojarnu u Petrinji. Kada su došli do bolnice u Zagrebu, ušli su kombijem u krug i njih petero su izašli i krenuli prema jednoj klupi, gdje su čekali Predraga Pavlovića za kojeg je optuženik rekao da mu je kum. Isti je ubrzo došao pa su nevezano pričali do trenutka kada se pojavio Miloš Čalić izlazeći iz bolnice. Čalić je u jednom trenutku zastao a zatim došao do njih, pa ga je Mirić potapšao po ramenu i rekao mu da ide s njima. Čalić je pitao „kuda idem“ a Mirić mu je odgovorio da se ne treba brinuti. Nakon toga svi su krenuli prema kombiju pa je Čalić sjeo na zadnje sjedište zajedno sa Mirićem. U kombiju je Mirić počeo govoriti Čaliću da je četnik, da se ovdje u bolnici liječi, a tamo prijeko da ubija i tome slično. Što su se više približavali Sisku situacija je bila sve mučnija. Na putu do Siska Mirić je rekao vozaču da skrene na šumski put, te su nastavili

vožnju kroz šumu sve dok Mirić u jednom trenutku nije rekao vozaču da zaustavi vozilo. Svi su izašli van, a opt. Ivica Mirić je izišao sa puškom „Kalašnjikov“. Cijev je uperio u Čalića i rekao mu da ide ispred, dok su svi ostali išli iza njega. Mirić je cijelo vrijeme imao uperenu pušku u Čalića, te mu nekoliko puta rekao „hodaj“, pri čemu je njemu Čalić govorio da se osobno poznaju i da ga ne ubije. Svjedok je dalje naveo da je on u jednom trenutku zajedno s djevojkom zastao i zaustavio se sa strane dok su ostali nastavili kretanje prema jednom drvenom mostu udaljeno oko 50 metara. U jednom trenutku začuo se rafal odmah iza toga jedan ili dva pojedinačna hitca. Zaključio je da je pucano u Miloša Čalića iako nije gledao prema mostu. Nije vidio trenutak ubojstva ali su se ova trojica s tog mjesta vratila bez Miloša Čalića. Nakon toga svi zajedno su se odvezli u Novo Selo te je svjedok ostao u kući, dok su ostali produžili prema društvenom domu. Nakon toga se pričalo da je Miloš Čalić ubijen i pronađen u šumi Brezovica. Svjedok Ilija Čakarić navodi da je bio iznenađen ovim događajem ali se nije usudio ništa poduzeti pa je ocijenio da je najbolje da se makne. Po intenzitetu pucnjave zaključio je da je osim iz „Kalašnjikova“ pucano još iz najmanje jednog pištolja.

Ispitan na glavnoj raspravi svjedok Ilija Čakarić u cijelosti je iskazivao kao u tijeku istrage time da je odgovarajući na postavljena pitanja, dodao da je jednu osobu iz kombija poznavao po imenu Božo, dok mu prezime nije znao, dok djevojku nije poznavao i ne sjeća se da li je na sebi imala kompletnu uniformu. Od naoružanja su te osobe imale jedno autmatsko oružje i tri pištolja, dok on osobno nije imao nikakvo naoružanje.

Svjedok Damir Božičević ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je još polovicom srpnja 1991. god. pristupio u sastav policije na čijem čelu je bio opt. Ivica Mirić. Bili su smješteni u Novom Selu u vatrogasnom domu, s time da je on radio na poslovima veziste svaki drugi dan. Navodi da nije dobio dojavu od Predraga Pavlovića da se u bolnici na Rebru nalazi Miloš Čalić, niti je osobno znao da se oštećeni nalazi u toj bolnici. Sa Predragom Pavlovićem uopće nije u to vrijeme razgovarao putem telefona, a na poslovima veze su osim njega radili Ivica Pavelić i Stjepan Pavlenić.

Ispitan na glavnoj raspravi ovaj svjedok je u cijelosti suglasno iskazao kao i u tijeku istrage.

Svjedok Damjano Ivaniš ispitan u tijeku istrage u svom iskazu je naveo da je bio pripadnik pričuvnog sastava policije u Novom Selu pod zapovjedništvom opt. Ivica Mirića. Radilo se o rezervnom sastavu koji je od 1. prosinca 1991. god. ušao u sastav Hrvatske vojske. Poznavao je Miloša Čalića jer se zajedno sa njegovim sinom Nikolom još 1990. god. prijavio kao dragovoljac u Policijskoj upravi Sisak. Poznato mu je da je Nikola išao na tečaj u Valbandon i poslije radio u PP Sunja, te da je bio zarobljen od strane srpske paravojske. U društvenom domu u Novom Selu bilo je smješteno zapovjedništvo postrojbe na čijem čelu se nalazio opt. Ivica Mirić, a u Novo Selo je došla i neka grupa dragovoljaca iz Rijeke, a kasnije još jedna grupa za koju su pričali da su pripadnici „Handžar divizije“. O nestanku Miloša Čalića nema nikakva osobna saznanja a u to vrijeme osobe srpske nacionalnosti jednostavno su odlazile na drugu stranu pa je mislio da je tako učinio i Miloš Čalić. Prvi puta je saznao da je isti ubijen iz novinskog članka 1999. god.

Ispitan na glavnoj raspravi ovaj svjedok je iskazao u cijelosti suglasno kao u tijeku istrage.

Svjedok Željko Gršić ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je u listopadu 1991. godine bio pripadnik pričuvnog sastava policije za posebne namjene, „Vod Novo Selo“ i zapovjednik mu je bio opt. Ivica Mirić. O stradavanju pok. Miloša Čalića nema nikakvih saznanja, a kasnije je čuo da je on stradao. Osobno ga nije poznao mada su iz istog sela, ali ga je u Novom Selu vidio par puta.

Odgovarajući na pitanja svjedok je naveo da se sjeća da je Mirić Ivica negdje polovicom rujna stradao ispred škole u Komarevu i to od eksplozivne naprave, tako da ga je pogodio geler. Misli da je bio ranjen u nogu i poznato mu je da je nakon toga dugo hodao sa štakama. Sjeća se da je dobio na korištenje jedno vozilo BMW i u njemu je uvijek vozio te štake. Sjeća se da je pored njihovih postrojbi u Novom Selu bio i jedan vod sastavljen od ljudi iz Rijeke, zatim je bilo ljudi iz Istre, točnije okolice Labina, a sjeća se da je bilo i ljudi iz Zagorja. Svjedok je još naveo da mu nije poznato da bi obitelj Čalić potraživala kakvu štetu zbog smrti pok. Miloša Čalića.

Svjedok Rade Mihajlović ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da je on tijekom cijelog Domovinskog rata boravio u Sisku i ništa mu nije poznato u vezi stradavanja pok. Miloša Čavlića.

Odgovarajući na pitanja svjedok je naveo da je Mirić Ivicu poznao jer je on jedno vrijeme radio kao konobar u jednom restoranu, a kako je svjedok vozio autobus često je navraćao u taj restoran. Početkom siječnja 1992. godine njega je Hrvatska policija odvela iz kuće i to u Mošćenicu u jednu kuću. Tamo su ga držali četiri dana da bi nakon četiri dana došao Mirić Ivica i vratio ga njegovoj kući.

Svjedok Vesna Turk ispitan na glavnoj raspravi navela je da opt. Mirić Ivicu poznaje, jer je bila medicinska sestra u bolnici „Dr. Ivo Pedišić“ u Sisku, kada je on negdje u jesen 1991. godine, točnije u rujnu mjesecu doveden kod njih u bolnicu kao ranjenik. Sjeća se da se radilo o prostrijelnoj rani tako da pretpostavlja da je ležao najmanje 10-ak dana. Nakon što je otišao iz bolnice ona ga više nije vidjela, a ukoliko je dolazio na previjanje onda je to bilo u ambulanti a ne kod njih na odjelu. Koliko se sjeća misli da je bio ranjen u nogu, ali da li se radilo o još kojoj rani danas se više ne sjeća. Također se ne sjeća sa kojim streljivom je ranjen.

Svjedok Nada Volf ispitan na glavnoj raspravi u svom iskazu je navela da je snaha sestre pok. Miloša Čalića i sjeća se da su se prije nego što je M. Čalić nestao svi zajedno nalazili u Čateškim toplicama i to njena šogorica i pok. M. Čalić sa suprugom. M. Čalić je svakodnevno iz Čateških toplica odlazio u Zagreb u bolnicu na terapije. Sjeća se da im je dan prije nestanka rekao da je u bolnici sreo sina od svog prijatelja iz Novog Sela i za kojeg zna da se preziva Pavlović, a za oca joj je poznato da su ga zvali „Tapo“. Dan nakon toga pok. M. Čalić je otišao u bolnicu u Zagreb i više se nije vratio. Njegova supruga je odmah pretpostavila da su ga odveli pa smo se mi išli raspitivati u Zagreb gdje se liječio, što se s njim dogodilo. Odnosno u bolnicu se išla raspitivati Ivanka Pranjković sada Periček, inače, nećakinja pok. M. Čalića. Ona, njezina šogorica i djeca vratili su se u Sisak, i pretpostavljali da se Čalić možda nalazi u Zatvoru u Sisku, pa su se došli raspitati na portu u Zatvor. Odnosno, one su pozvonile na vrata Zatvora, otvorio im je jedan za kojeg ne zna da li je bio portir i one su ga pitale da li je Čalić unutra. Ne sjeća da li su ga pitale za Čalića po imenu i prezimenu ili su rekle samo prezime, u svakom slučaju on im je rekao da je Čalić unutra i kada su ga pitale da li mu može odnijeti štetu cigareta on je tu štetu uzeo i odnio u krug zatvora. One u krug zatvora nisu niti ulazile. Oni su ubrzo nakon što su zaključili da je nestao

saznali da je on ubijen i pronađen u šumi, ali svjedok je to saznala od njegove obitelji. Međutim, danas više ne zna od koga točno. Od zatvorskog čuvara nisu tražile da vide Čalića jer su bile sretno zbog saznanja da se nalazi u Zatoru i da je živ. Naime, nakon što se Čalić kritične zgrade nije vratio iz bolnice u Zagrebu u Čateške toplice one su odmah sutradan, odnosno svjedok, šogorica i djeca, otišle za Sisak. Ne sjeća se da li su istog dana po dolasku u Sisak ili sutradan, išle provjeriti da li se Čalić nalazi u zatvoru. Ubrzo nakon njihovog posjeta zatvoru, možda već drugi dan saznalo se da je Čalić pronađen ubijen.

Vještak dr. Stevo Kovačević ispitan neposredno na glavnoj raspravi u svom iskazu je naveo da u cijelosti ostaje kod nalaza koji je dao prilikom vanjskog pregleda pok. Čalić Miloša od 11. listopada 1991. godine o čemu je sačinio zapisnik o vanjskom pregledu koji prileži u spisu na listu 13. do 14. Tom prilikom našao je dvije prostrijelne rane trupa, od kojih je jedna tekla od lijeve na desnu, a druga od desne na lijevu stranu kao i prostrijel lijeve nadlaktice koji je tekao točno u projekciji strijelne rane trupa. Vezano za identifikaciju mrtvog tijela, vještak je naveo da se sjeća da je uz mrtvo tijelo došla i uputnica za vanjski pregled u kojoj su se nalazili svi podaci, ime i prezime, godina rođenja, mjesto i vrijeme pronalaska mrtvog tijela, te posljednje prebivalište pokojnika.

U tijeku postupka vještak dr. Stevo Kovačević očitovao se i na medicinsku dokumentaciju za opt. Ivicu Mirića te je naveo da list 426 spisa čini otpusno pismo na ime Ivica Mirića ispisano na odjelu za kirurške bolesti Opće bolnice u Sisku, u kojem stoji da je pacijent na tom odjelu boravio od 16. rujna 1991. godine do datuma u kojem nije prepoznatljiv broj dana nego isključivo stoji 10. mjesec 1991. godine i u tom pismu stoji da je pacijent primljen zbog strijelnih rana u području leđa, te lijevog bedra. Nakon cijepjenja i obrade rana smješten je na odjel zbog promatranja, rane su uredno cijelile, preporučena je kućna njega te redovito previjanje uz eventualnu kiruršku kontrolu. Vještak se također osvrnuo na jednu terminološku pogrešku jer u medicinskoj dokumentaciji stoji dijagnoza vulnera sclopetario što znači zapravo strijelne rane, a radi se u vulnera exslosiva što znači eksplozivne rane.

Vezano za naznaku u medicinskoj dokumentaciji da je pacijent izliječen, vještak je naveo da čitavom nizu stanja bolesnika nakon liječenja koje može biti označeno kao neizliječen, donekle oporavljen i sl. ovdje stoji nedvornno izrečen pojam „izliječen“, a smatra da nije potrebno ovaj pojam podrobnije opisivati. Pod tim se smatra da je pacijent bio potpuno van opasnosti i da je bio spreman na razne fizičke aktivnosti. Nadalje vještak je naveo da svaka rana ima svoj tijek zaraštavanja, pa tako u pravilu kirurzi skidaju šavove oko 8 dana po obradi rane, rana zaraštava od prilike oko 2,5 mjeseca, a tek poslije godinu dana je tkivo u cijelosti održano, međutim smatram da navod da je povrijeđenik bio izliječen pretpostavlja i mogućnost fizičke aktivnosti skoro bez nekih većih smetnji.

Optuženik je stavio primjedbu na nalaz vještaka te naveo da suprotno navodu vještaka njegove rane nisu bile šivane, već se radilo o otvorenim ranama zbog kojih je imao drenove, a iz bolnice nije otpušten na inicijativu liječnika već je istu samovoljno napustio.

Iz zapisnika o uvidaju od 15. listopada 1991. god. i fotoelaborata proizlazi da je mrtvo tijelo pronađeno u šumi „Kostrnja“ sektor 99/a, kanal Dužec u neposrednoj blizini drvenog mostića.

Iz zapisnika o vanjskom pregledu od 11. listopada 1991. god. proizlazi da je u prosekturi bolnice u Sisku izvršen vanjski pregled mrtvog tijela pok. Čalić Miloša, koje je pronađeno dana 10. listopada 1991. god. u šumi „Kostrnja“ u kanalu Dužec ispod drvenog

mostića. Vanjskim pregledom je utvrđeno da je Čalić Miloš umro nasilnom smrću od strijelnih rana trupa. Nadeni su znaci dužeg boravka u vodi, a zatim su nađene dvije prostrijelne rane kroz srednji dio trupa, jedna od lijeve na desnu, a druga od desne na lijevu stranu, te jedan prostrijel kroz lijevu nadlakticu očito zadan istim projektilom kojim je nanešen prostrijel kroz grudni koš.

Iz „Izvjestaja“ KBC Zagreb, Psihijatrijske klinike Medicinskog fakulteta od 10. listopada 1991. god. sačinjenog po Doc. Dr. sc. Jovanu Bamburaču proizlazi da je pok. Miloš Čalić bio pacijent na Odjelu Klinike, te da je dana 9. listopada 1991. god. kao i obično bio na grupnom tretmanu, izišao izvan Klinike gdje su ga dočekali, također pacijent Predrag Pavlović i još neki muškarci među kojima je bio i mještani pok. Čalića, Ivica Mirić. U popodnevnom satima rodbina pok. Čalića obavijestila je KBC da se pacijent nije vratio kući. Sutradan ujutro o tome su obaviješteni PP Sisak i Dr. Jukić.

Iz „Uvjerenja“ od 17. ožujka 1994. god. izdanog od strane PU Sisačko-moslavačke proizlazi da je dana 14. rujna 1991. god. oko 01,00 sat NN počinitelj postavio i aktivirao eksplozivnu napravu u predsoblje kuće v. Čalić Miloša iz Siska, Novoselska br. 114 kojom prilikom je kuća u potpunosti uništena.

Iz medicinske dokumentacije za pok. Miloša Čalića od 17. rujna 1991. god. proizlazi da se isti liječio u KBC Zagreb od 17. rujna 1991. god.

Iz izvoda iz matične knjige umrlih proizlazi da je pok. Miloš Čalić rođ. 30. siječnja 1942. god. preminuo dana 09. listopada 1991. god.

Iz zapisnika o pretrazi stana i drugih prostorija koje koristi opt. Ivica Mirić od 2. ožujka 2009. god. proizlazi da prilikom pretrage stana nisu pronađeni predmeti relevantni za ovaj kazneni postupak.

Iz zapisnika o pretrazi prijevoznog sredstva od 2. ožujka 2009. god. kojeg koristi opt. Ivica Mirić proizlazi da prilikom pretrage nisu pronađeni predmeti relevantni za ovaj kazneni postupak.

Iz „otpusnog pisma Bolnice „Dr. Ivo Pedišić“ Sisak za opt. Ivicu Mirića proizlazi da je isti zaprimljen u bolnicu dana 16. rujna 1991. god. zbog strijelnih rana u području leđa i lijeve femoralne regije, zbog čega je smješten na odjel da bi nakon toga u listopadu mjesecu 1991. god. bio otpušten na kućnu njegu s preporukom da se redovito previja, time da datum otpuštanja nije vidljiv na preslici otpusnog pisma kojeg sud nije bio u mogućnosti pribaviti u originalu.

Iz pisanog nalaza i mišljenja balističkog vještaka proizlazi da ozljede na tijelu pok. Miloša Čalića nisu mogle nastati kao posljedica pucanja rafalnim načinom pucanja iz vatrenog oružja, jer su nastali različiti smjerovi strijelnih kanala kroz tijelo oštećenika. U slučaju rafalnog načina ispaljivanja hitaca, nastali smjerovi strijelnih kanala moraju biti istih pravaca, te gotovo paralelno položeni. Navedeno ne isključuje mogućnost da su prostrijelne ozljede mogle nastati i vatrenim oružjem koje ima mogućnost reguliranja automatskog i pojedinačnog načina ispaljivanja streljiva.

Na osnovu nastale prostrijelne ozljede grudnog koša i lijeve nadlaktice, moguće je zaključivati da se radilo o projektilu veće kinetičke energije, brzine i probojnosti. Također nije

moгуće zaključivati da su navedene ozljede nastale iz jednog ili dva različita oružja kao niti o kalibru i vrsti istih iz kojega su sporni hitci bili ispaljeni.

Iz dopisa Uprave za zatvorski sustav, Zatvora u Sisku od 25. kolovoza 2009. god. proizlazi da se Miloš Čalić, sin Nikole, rođ. 30. siječnja 1942. god. u Goričkoj, Općina Dvor, nije nalazio u zatvoru u Sisku u listopadu mjesecu 1991. god., već se u razdoblju od 31. srpnja 1991. god. do 31. listopada 1991. god. u Zatvoru u Sisku nalazio Milan Čalić, rođ. 1. lipnja 1958. god. u Dvoru.

Slijedom ovako provedenog dokaznog postupka, ovaj sud je detaljnom analizom i ocjenom svakog dokaza ponaosob te u međusobnoj svezici, stavljaјуći ih u korelaciju sa obranom optuženika, na nedvojben način utvrdio da je opt. Ivica Mirić tempore acti počinio kazneno djelo iz čl. 120 st. 1 OKZRH za koje je osuđen u izreci ove presude.

Naime, u tijeku postupka nije bilo sporno da se pok. Miloš Čalić kritične zgrade liječio u KBC u Zagrebu zbog psihičkih smetnji uzrokovanih miniranjem njegove obiteljske kuće u Novom Selu pokraj Siska.

Navedeno proizlazi prvenstveno iz medicinske dokumentacije KBC za pok. Miloša Čalića, iskaza svjedoka Irene Periček i Nade Volf te „Uvjerenja“ izdanog od PU Sisačkomoslavačke, time da su svjedoci suglasno naveli da su se zajedno sa pok. Milošem Čalićem nakon miniranja kuće smjestili u Zagrebu, a kada je pok. Čalić izišao sa bolničkog liječenja, otišli su u Čateške Toplice odakle je pok. Čalić svakodnevno odlazio na terapije u Bolnicu. Isto tako nije bilo sporno da su dana 9. rujna 1991. god. u Bolnicu u Zagrebu u kojoj se Čalić liječio, došli opt. Ivica Mirić, svjedok Ilija Čakarić, te još dvije nepoznate muške osobe i jedna nepoznata ženska osoba, svi uniformirani i naoružani, te da su pok. Čalića, nakon što su ga zatekli ispred Bolnice, stavili u kombi vozilo sa kojim su došli i odvezli prema Sisku.

Ova utvrđenja proizlaze kako iz obrane samog optuženika koji ne poriče da je kritične zgrade bio u bolnici sa Ilijom Čakarićem i još dvije i njemu nepoznate uniformirane muške osobe, te jednom ženskom nepoznatom osobom, te da su pok. Miloša Čalića povezali sa sobom, kombijem prema Sisku, tako i iz iskaza svjedoka Predraga Pavlovića koji je također tom prilikom bio u Bolnici u Zagrebu na liječenju, a koji je bio Čalićev i Mirićev mještаниn, te je vidio kada je Mirić sa ostalima odveo pok. Čalića u kombi nakon čega su se odvezli, dok je on ostao u Bolnici.

Ove navode optuženika i svjedoka potvrđuje i izvješće dr. Bamburaća koji je odmah sutradan, 10. listopada 1991. god. napisao da je pacijent Čalić, jučer, što znači 9. listopada 1991. god. odveden iz bolnice po nepoznatim osobama, a također iz iskazi svjedoka Irene Periček i Nade Volf koje su navele da se toga dana pok. Čalić nije vratio kući iz Bolnice.

Također tijekom postupka nije bilo sporno da je pok. Miloš Čalić dana 10. listopada 1991. god. pronađen mrtav u šumi „Kostrinja“ u kanalu Dužec blizu drvenog mostića, sa dvije prostrjelne rane u tijelu nanesene vatrenim oružjem, te da se radilo upravo o Milošu Čaliću koji je dan prije, tj. 9. listopada 1991. god. po opt. Ivicu Miriću, svjedoku Iliji Čakariću, te još dvije nepoznate muške i jednom ženskom osobom odveden kombi vozilom iz Bolnice u Zagrebu.

Ova utvrđenja proizlaze iz zapisnika o očevidu od 10. listopada 1991. god., fotodokumentacije očevida, zapisnika o vanjskom pregledu mrtvog tijela pok. Miloša Čalića od 11. listopada 1991. god., nalaza i mišljenja liječnika vještaka danog na glavnoj raspravi

koji je i obavljao vanjski pregled te izričito naveo da identifikacija tijela nije vršena obzirom da je isto dovezeno s naznakom da se radi o poznatoj osobi i to upravo o Milošu Čaliću, zatim balističkog vještačenja iz kojeg nedvojbeno proizlazi da su na tijelu nadene dvije prostrijelne rane zadane vatrenim oružjem, te napose izvoda iz matične knjige umrlih u kojem je kao datum smrti Miloša Čalića naveden 9. listopada 1991. god.

Sukladno ovako utvrđenom činjeničnom stanju, ovaj sud je intervenirao u činjenični opis iz optužnice na način da je iz istog ispustio navod da je oštećenik usmrćen hitcima iz automatske puške „Kalašnjikov“, te kao sredstvo usmrćenja označio „vatreno oružje“ obzirom da se ne radi o odlučnoj činjenici koja bi bila od relevantnog utjecaja na objektivni učin kaznenog djela.

Slijedom navedenog, sud je na nedvojben način utvrdio da je u likvidaciji ošt. Miloša Čalića sudjelovao opt. Ivica Mirić, na koji zaključak je od presudnog značaja utjecao iskaz svjedoka Ilije Čakarića, koji je tempore criminis bio zajedno sa optuženikom, a koji je decidirano i okolnosno tijekom cijelog postupka opisivao kako su, nakon što su oštećenika stavili u kombi vozilo, krenuli prema Sisku, a zatim skrenuli u šumu, da bi u jednom trenutku optuženik rekao vozaču da vozilo zaustavi, a zatim izveo oštećenika iz vozila te ga potjerao da hoda ispred njega i još dvojice nepoznatih uniformiranih osoba prema drvenom mostiću, pri čemu je svjedok Čakarić sa nepoznatom djevojkom zaostao za njima, da bi nakon izvjesnog vremena čuli najprije rafalnu paljbu, a zatim i jedan do dva pojedinačna hitca.

Iskazu ovog svjedoka sud je poklonio vjeru u cijelosti, obzirom da je svjedok na glavnoj raspravi dao obećanje u smislu odredbe čl. 242 ZKP, a ocjena je ovoga suda da je davanjem takvog iskaza i sam sebe na određeni način inkriminirao.

Shodno tome, sud je obranu optuženika u dijelu u kojem navodi da su oštećenika odvezli u Sisak, te da je on izišao prvi, a da su ostali oštećenika trebali predati u PP Sisak radi obavijesnog razgovora, ocijenio kao neuvjerljivu i očigledno uperenu na izbjegavanje kaznene odgovornosti, u prilog čemu govori i obavijest Zatvora Sisak koju je sud pribavio po službenoj dužnosti, a u kojoj izričito stoji da ošt. Miloš Čalić nikada nije bio u Zatvoru Sisak, već je to bila osoba po imenu Milan Čalić, pa je u tom smislu uvjerljiv i iskaz svjedoka Nade Volf da je dolaskom u Zatvor Sisak radi informiranja da li se tamo nalazi Čalić, dobila obavijest da se Čalić tamo nalazi, ali to očigledno nije bio Miloš, već Milan, kako je to izvijestio Zatvor u Sisku.

Slijedom svega navedenog, ovaj sud je na nedvojben način utvrdio da je opt. Ivica Mirić tempore criminis počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH, na štetu pok. Miloša Čalića, osobe srpske nacionalnosti, pri čemu je sud ocijenio da je optuženik postupao sa izravnom namjerom, mada tijekom postupka nije utvrđeno da bi upravo on ispalio smrtonosne hitce u Miloša Čalića, jer su sa njime tom prilikom bile još i dvije naoružane NN osobe, ocjena je ovoga suda da je optuženik kritične zgrade bio svjestan da će doći do likvidacije pok. Miloša Čalića, te je htio počinjenje tog djela, odnosno bez obzira tko je ispalio smrtonosne hitce u Čalića, optuženik je postupao „cum animus auctoris“ jer je htio djelo kao svoje.

Naime, sud nije poklonio vjeru optuženiku u dijelu njegove obrane u kojoj navodi da je Čalića slučajno odveo iz Bolnice kako bi ovaj u PP Sisak obavio obavijesni razgovor, već je utvrdio da je optuženik sa ostalim pripadnicima hrvatske policije došao u Bolnicu s ciljem

da iz iste odvede Miloša Čalića radi likvidacije, u prilog kojem zaključku govori prvenstveno iskaz svjedoka Ilije Čakarića koji je okolnosno opisao kako je tijekom putovanja u kombiju optuženik nazivao oštećenika četnikom i optuživao ga da istovremeno dok boravi u Zagrebu, odlazi i u njihov kraj kako bi ubijao, da bi nakon toga rekao vozaču da skrene u šumu, gdje je i došlo do likvidacije Čalića.

Da je oštećenik likvidiran samo zato što je osoba srpske nacionalnosti govori činjenica da mu je prethodno minirana kuća u selu koje je bilo pod nadzorom hrvatske vojske, kao i navodi svjedoka Čakarića da je još u kombiju optuženik počeo govoriti oštećeniku da je četnik, da se liječi u bolnici, a tamo prijeko ubija i slično.

Kako je kazneno djelo počinjeno od strane pripadnika pričuvnog sastava policije PU Sisak, što potvrđuje i sam optuženik koji je bio i zapovjednik tih postrojbi i to za vrijeme oružanih sukoba između hrvatske vojske i policije i pripadnika paravojskih srpskih formacija na širem području Siska, to ovaj sud smatra da je opt. Ivica Mirić svojim radnjama ostvario sva bitna obilježja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva jer je tempore acti postupio u cijelosti protivno Ženevskoj konvenciji o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata i Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba, slijedom čega je i osuđen za kazneno djelo činjenično i pravno opisano u izreci ove presude, na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina.

Prilikom donošenja odluke o kazni, ovaj sud se rukovodio prvenstveno granicama koje su određene zakonom za počinjenje predmetnog kaznenog djela (najmanje pet godina ili kazna zatvora od dvadeset godina), stupnjem krivnje, pogibeljnosti djela i svrhe kažnjavanja.

Stoga je opt. Ivici Miriću kao olakotno cijenio da prije učina predmetnog kaznenog djela nije dolazio u sukob sa zakonom, da je bio učesnik Domovinskog rata tijekom cijelog njegovog trajanja, te da je kao takav višestruko odlikovan, što je sud utvrdio na temelju pismena pod nazivom „ratni put“ te preslike potvrda o primitku odlikovanja.

Međutim kao nasuprot tome, kao otegotno sud je optuženiku cijenio najviši stupanj krivnje-izravnu namjeru, izraziti intenzitet ugrožavanja zaštićenog dobra a to je ljudski život, te okolnosti pod kojima je djelo počinjeno, a to je činjenica da je oštećenik kao osoba srpske nacionalnosti sklonivši se u Zagreb za vrijeme oružanih sukoba gdje se osjećao sigurnim, bio bez mogućnosti da pruži bilo kakav otpor u situaciji kada je optuženik sa ostalim naoružanim i uniformiranim osobama došao po njega čak u bolnicu.

Slijedom toga sud je opt. Ivicu Mirića osudio na kaznu zatvora u trajanju od 9 (devet) godina za koju je ocijenio da će se njome postići svrha kažnjavanja kako u smislu specijalne tako i u smislu generalne prevencije, te poglavito zadovoljiti opća društvena potreba za osudom i kažnjavanjem ovakovih kaznenih djela.

Sukladno kogentnoj odredbi čl. 63 KZ, sud je optuženiku u izrečenu kaznu zatvora uračunao vrijeme koje je proveo u pritvoru od 2. ožujka 2009. god. pa nadalje.

Temeljem čl. 122 st. 1 KZ, optuženik je obvezan i na plaćanje troškova kaznenog postupka u ukupnom iznosu od 4.600,00 kuna koji se odnose na troškove za pristup svjedoka i medicinskog vještačenja, kao i paušalna svota sudu koja je odmjerena sukladno duljini trajanja i složenosti postupka, jer je ocijenjeno da plaćanjem troškova postupka neće biti ugrožena egzistencija kako samog optuženika tako i osoba koje je dužan uzdržavati obzirom da isti ostvaruje dostatne mjesečne prihode na ime mirovine.

U Sisku 26. kolovoza 2009. godine

Zapisničar:
Blaženka Wolf, v.r.

Predsjednik vijeća za ratne zločine:
Snježana Mrkoci, v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka pisanog otpavka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku, a o istoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. ŽDO na br: K-DO-4/09
2. Opt. Ivica Mirić, Zatvor Sisak
3. Branitelj Domagoj Rupčić, odvjetnik iz Siska
4. U spis